

Nekaj kratkih odlomkov iz vsebine zgodb v knjigi

Odlomek iz zgodbe z naslovom "Noč odločitve"

Bilo je marca leta 2003, proti večeru, ko sva se z partnerko sporekla, točno se ne spominjam zakaj in takrat sem po prepiru odšel iz stanovanja, da se malo pomirim in da zadeva mine. Ko pa sem se hotel vrniti v stanovanje, mepartnerka ni več spustila notri. Seveda sem poskusil z besedami, prošnjami, kot že večkrat pred tem, vendar je bila tisti večer precej vinjena in me zato ni spustila v stanovanje, saj je znala biti precej vztrajna.

OK sem si mislil, jo bo že minilo, pa sem sedel v avto, ki je bil parkiran nedaleč od stanovanja in poslušal glasbo. Kasneje sem spet odšel do stanovanja in ponovno prosil, če mi lahko odpre vrata in me spusti v stanovanje, a tudi takrat ni hotela odpreti vrat in me spustiti notri. Pri tem se spomnim, kako so v stanovanju jokali otroci, še posebej mi je ostalo v spominu, ko je starejša hčerka Tanja mamico prosila, če me lahko spusti v stanovanje in njen jok. Partnerka pa ji je rekla da me ne bo spustila v stanovanje, da naj zginem in naj spim zunaj.

Ugotovil sem, da verjetno ne bom spal v stanovanju. Ker se nisem želel kregati, ker vem da bi s tem naredil najslabše, sem odšel nazaj do avta, sedel v avto in se odpeljal naokoli ter se kasneje vrnil na parkirišče v bližino stanovanja. Tam sem sedel v avtu, poslušal glasbo in razmišljal. Bila je zelo hladna noč in spomnim se, da me je precej zeblo, saj nisem bil dovolj toplo oblečen. Ko sem kasneje spet šel do stanovanja, so bile v stanovanju ugasnjene luči in so vsi spali, zato tudi takrat nisem mogel notri. Nisem hotel zbujati nikogar z razbijanjem po vratih, ker bi s tem naredil škodo otrokom in bi jih zbudil.

Odlomek iz zgodbe z naslovom "Skoraj sem zavozil svoje življenje"

V letu 2012, ki je bilo zame zelo burno in prelomno leto v mojem življenju sem doživel dve prometni nesreči in hvala bogu, da sem bil v obeh prometnih nesrečah udeležen sam. Zvita pločevina in brez poškodb. Glavni in odgovorni krivec za to je bila moja vožnja pod vplivom alkohola. Ja, morda sem vreden obsojanja, kako sem lahko vozil avto pijan, kako sem lahko sploh bil pijan, če pa sem toliko stvari doživel in preživel, prav zaradi alkohola. Ne znam vam povedat in razložiti, zakaj. Zgodilo se je. Najbrž zato, ker sem mislil in bil »naučen« da je to nekaj normalnega.

Prva nesreča, ki sem jo imel se je zgodila na rojstni dan moje hčerke Petre, toda nisem bil pijan zaradi praznovanja rojstnega dne otroka, ampak sem bil tisti dan na občnem zboru društva in kot ponavadi se na takšnih zborovanjih preveč spije. Po tem, ko sem bil kar lepo vinjen, pa sem se kot že mnogokrat predtem usedel v avto in se zapeljal domov. Med potjo domov sem podrsal svoj avto in to je bil moj prvi opomin, dobil sem rumeni karton. Nekaj dni sem se sekiral, nato pa je minilo.

Nekaj mesecev kasneje sem se vračal z nogometne tekme, kjer sem igral nogomet in sem se spotoma oglasil v službi ter srečal sodelavca, s katerim sva odšla »na eno pivo« v bližnji lokal. Iz ene pive je nastalo morje piv, ne sanja se mi koliko, ker se ne spomnim ničesar. Ne vem, kdaj smo šli iz lokala, ne vem, kdo je bil poleg mene, ne vem, kako sem se peljal domov.

In potem na poti domov »BUM« v pločnik v Slovenski Bistrici, na Jožefu. S sprednjim levim delom avta sem trčil v robnik in uničil kolo in platišče. Od tukaj dalje, pa se prav dobro spominjam, kaj sem počel, saj sem bil v trenutku »trezen«. Hvala bogu, da sem bil udeležen sam in da nisem nikomur nič naredil. Po tem, ko sem trčil v pločnik, sem se ustavil na bližnji avtobusni postaji in želel poklicat nekoga od domačih, da bi me prišel iskat, vendar šok - Nimam telefona, izgubil sem ga! Kaj pa sedaj?

Nekaj časa sem čakal, razmišljal, nato pa se je v moji »trezni« glavi pojavila rešitev. Odločitev, da se bom s takšnim avtom peljal naprej, saj moram priti nekako domov. Bila je pozna ura, mislim da približno tretja zjutraj.

Odlomek iz zgodbe z naslovom "Samomor prijatelja"

Leto 2010 je bilo leto, ki mi res ni bilo najbolj naklonjeno. Po začetku leta, ko je umrla bivša partnerka, mama otrok in sem doživljal zelo stresno obdobje z otroki, sem v novembru tega leta doživel še en šok. Prijatelj, ki mi je v življenju veliko pomagal in mi je bil sosed, je naredil samomor z obešanjem.

Že sama smrt me je prizadela, najbolj pa me je prizadelo to, ker sem prijatelja našel obešenega jaz in to na podstrešju hiše, kjer živim. To je bil zame izreden šok, ki me je globoko prizadel. Po pogrebu sem sam sebe zelo obtoževal, da nisem naredil veliko zanj, da nisem opazil, da se nekaj pripravlja, da si bo škodoval. Prav tako sem obtoževal in krivil druge, da mu niso pomagali.

Sledili so precej mučni meseci mojega življenja. Veliko noči so me preganjale nočne more in sem se ponoči zbuval z njim pred očmi, kot sem ga našel obešenega. Podnevi, ko sem hodil okoli svojega doma in ko sem videl podstrešje hiše, kjer sem ga našel se mi je prikazala njegova podoba. Prikazal se mi je v službi, ko sem slišal besedo samomor ali jo prebral oz. je bilo govora o samomoru z obešanjem. Zgodilo se je, da sem moral v tistem času obravnavati samomor z obešanjem in sem videl obešenega njega namesto osebe, zaradi katere sem bil takrat na obravnavi. Ne vem, če si lahko to predstavljate, apovem vam, da sem bil čisto na koncu z živci.

Odlomek iz zgodbe z naslovom "Tanjina zgodba"

Eden mojih prvih spominov je pretep med mojima staršema; spomnim se kako je eden od njiju padel po stopnicah, ki so bile dolge, in kako je ata jokal, ko ga je mama s pestmi tepla po hrbtu. Kasneje se ji je on opravičeval, jaz pa sem samo stala med njima in mislila, da je sedaj vse v redu. Spomnim se, da me je takrat najbolj prizadelo to, da je ata jokal. Zame je to pomenilo, da je bilo resno, ker očetje so vedno močni in naj nebi nikoli jokali (seveda to ni res, atakrat sem to verjela). To, da se je zlomil in pustil mami, da ga je s pestmi tepla po hrbtu je bilo zame najhujše in žalostno je, da je to eden izmed prvih spominov, ki jih imam, iz mladih let. Takrat smo živeli še v Kopru pri nonotu in sem imela okoli 4 do 5 let, Petre (tri leta mlajše sestre) se ne spomnim v tej zgodbi.

Imam kar nekaj spominov iz Kopra in ta katerega se spominjam je edini grdi iz tega časa; iz Kopra v Ankaran smo se preselili, ko sem bila stara okoli 5 do 6 let in iz tega časa je večina mojih spominov na oba starša skupaj. Mame se spominjam bežno, ker po letu 2004, ko smo se preselili do leta 2010, ko je umrla, nisva imeli rednih stikov, vsaj ne takšnih, kot jih imajo morda povprečne hčerke z materjo. Nekajkrat smo jo obiskali, večinoma pa sva se pogovarjali po telefonu. Vem, da sem bila grozna do nje, večkrat sem ji rekla, da je kurba (te besede sedaj ne uporabljam več) in ji rekla, da si želim, da bi umrla, ker je pijanka. Nikoli se nisem povsem odprla in ji pustila, da bi izvedela več o meni; tudi, ko sem odraščala ob njej sem imela skrivnosti in sanjarila kako jo bom spremenila, da bo ustrezala moji definiciji mame kakršno sem si želela imeti.